

MASS BLOOM af Ida Marie Hede

Jeg var barn, eller måske var jeg først tween, da jeg opdagede den eksplosive lyst til at formere sig, der findes overalt, og den lige så vilde lyst til at fortære og skide. At spise sin egen masse og udgyde sig selv igen. Jeg er barn, så tween, så teenager, jeg kravler ind i hulen i buskadset og fråder en håndfuld stjålne vingummier, laver lort i en fordybning og tørrer mig med to store blade. Jeg opfinder usynlige legekammerater, som jeg behandler omsorgsfuldt, jeg forestiller mig at spalte og blive til to nye børn. Jeg sidder i hulen og fløjter efter en strejfende kat, en edderkop, og det undrer mig, at de er så små, men jeg vokset siden sidste sommer, jeg overhaler dyrene, det gør mig sørgmodig, jeg vil ikke vokse fra dem, jeg er pludselig i tvivl om, hvem der skal dø først, jeg eller dem? Rundt om min lille krop, en lyst til orden. Stuernes kunstfærdigt opdækkede middagsborde, de *næsten-levende* nudler på tallerknerne. Forhavernes seks forskellige skraldespande, komposten, otte-seksten-fireogtyve biler, vandvarmeren og radiatoren. Havernes sirlighed. Sneglene i de smattede våde blade, harpiks og klistrede snotplamager på klatrerebet op til mit legehuse i egetræet. Knuste sneglehuse under min våde sandal. Jeg ser voksen ud. Min statur. Men jeg er ikke et stort og fyldigt menneske. Der burde være flere i mig, ikke kun cellerne, bindevævet og de millioner af tarmbakterier, der holder min organisme i gang. Jeg ønsker mig små udgaver af snegle, dovendyr og elefanter, lastbiler og gaffeltrucks, der kan hoppe ud af min mund og rydde lossepladser og skaffe atomaffald af vejen i ét væk, straks jeg eller resten af verden har brug for hjælp. Men jeg er kun én, jeg gør ikke noget væsen af mig. Jeg bor på min lille farm sammen med 600.000 melorme, tilbagetrukket fra klodens buzz. Her er ikke meget plads, men jeg er omhyggelig og væver. Jeg vil ikke snuble. Jeg har knoklede knæ. Engang opfattede jeg mig selv som et klodset menneske, men her i farmen er jeg utrolig præcis i alt, hvad jeg gør. Så præcis at jeg indimellem skammer mig, mine kinder fyldes op af klovneagtige røde pletter. Alle jer, der kigger, kan se, at jeg er passioneret, når jeg står med armene fulde af plasticspøgelses: Jeg vender min fod på højkant og bruger den som skovl, samler en dyngede ormeafføring sammen, så gulvet bliver frit og jeg endelig kan træde ned. Langsomt. Og så ned på knæ. Rulle rundt. Slikke på en skumkegle. Du kan se mig herinde, hvis du vil. Kom ind til mig. Mit landbrug. Min luksuriøse bondegård. Mit refugium. Mit arbejde. Herinde har jeg så mange fantasier. Der er meget at gøre. Jeg kan ikke tage det roligt. Jeg er næsten altid ubevægelig, men alligevel i gang, jeg er standset med skuldrene trukket op, jeg står som en firskåren Legofigur, en sølvdame

på Strøget, en mimer fra en boulevard i Paris, albuerne duver spidst i luften, et snoretræk holder mig i gang. Jeg tæller stille til 100, flekser en muskel, det tager mig 25 minutter at træde et skridt til højre uden at skade melormene. De sultne smådyr, som jeg opvarter og fodrer med polystyren, sover, skider, spiser og hænger ud med, mine venner og BFFs. Som pattedyr bevæger jeg mig oprejst, jeg har en rygrad: en slags målestok for menneskelighed. Melormene er rygradsløse og altså ikke-menneskelige, en slags underdogs her i pattedyrenes regime, alligevel er de verdensmestre og jeg beundrer dem: De dekomposterer klodens plastic, jeg sammenligner dem med de pattedyr, der udkonkurrerede dinosaurerne. Jeg kan ikke vide, om melormene forstår min ømhed over for dem. Jeg ved ikke, hvad der foregår i deres bevidstheder. Små dukkehuskroppe, listige, men uskyldige. Melormenes miniatureøjne lurer på mig, eller måske er jeg nødt til at bruge ordet 'lure' for at skabe suspense, for at give ormene og mig selv roller, som i en kriblende film noir. Jeg har vanskeligt ved at overgive mig til den totale accept af, at jeg ikke aner, hvad det vil sige at være melorm: Er det ligesom at være en hund? Jeg aner ikke, hvad det vil sige at være hund. Det brunøjede pelsdyr er ligeså fremmed som melormen, lige meget om hunden hedder Rex eller Sussi, lige meget om den charmerer mig med sin hyggelige hale og trigger mine menneskeskabte fantasier om samhørighed og avis-i-mund. Melormens krop er lille, ubehagelig, lækker, rillet. Den snor sig om min finger. Den ligner min finger, når jeg klør mig i røven og trækker fingeren ud. Rundt og rundt og rundt. Jeg ved, at vi er sammen om det her, ormene og jeg. På tro og love i hinandens røve. De små øjne inde i det bløde sortbrune kød. De mimrende munde, jeg ved, hvad de vil: Fråde fordobles, nedbryde, omforme, larme, spytte, lugte. De elsker at slikke kyllingebeben rene, bagefter sno sig om kyllingeknoglerne, jeg spiser fried chicken take-out, jeg suger skindet af vingerne, jeg er slimet og fedtet og glinsende. Larvernes hamme ligger overalt og ligner skorper eller kyllingeskind. Hvis jeg ikke fodrede melormene, ville de spise deres søskende, sluge deres tvillinger hele, ligesom jeg engang slugte mine usynlige legekammerater som et vindpust, både ormene og jeg er rædselsfulde, voldelige organismer. Engang, i et andet landskab, kort efter at jeg havde taget afsked med villavejene og deres døsigthed, rejste jeg så ivrigt, det var en fornøjelse at drive af sted, jeg var ung og arbejdsom, samtidig med at alt var formålsløst, jeg rejste fra hedelandskabet til ørkenen til sumpen til byen til forstæderne til oplandet til metropolen til markområderne til flodområderne til regnskoven til kantstenen til plasticørerne i Stillehavet til flamingofabrikken Styro i Dubai og Hot Wire Foam Factory i Californien til restauranten Archipelago i London med melorme i

garniture som aftenens specialitet. Jeg snublede ofte. Jeg gled i mudder og beskidte plasticposer. Udvækster over alt. Lortefryk efter langsomt kaos. Jeg boede i Ottawa, Bremen eller Osaka og var ved at finde ud af, om jeg var en krop i vækst eller en krop i aftagende eller en krop, der havde behov for at vende sig selv på vrangen. På en gotisk kirkegård i Nordlonden pressede jeg røven mod en serie af mosbeklædte gravsten. Uden at skære mig, men også uden at det var rart. Mos er symbiotiske assemblager af mange forskellige arter: brunalger, fotosyntetiske alger, cyanobakterier. Jeg elsker alle disse ord! Mosset er et landskab, muligvis udødeligt, det mos, der i det øjeblik klæbede til min røv, ville kun dø, hvis det led skade, men ellers sprede sig i hidsige netværk. Det ville overleve en sølle menneskekrop som min, jeg, forblændet af min egen fysiske styrke. Mosset ville gennem årene føle hundredvis af røve presset mod sig, kravle over hundredvis af gravsten. Jeg var glad for spøgelsesmosset. Det krydsede tid og rum på en måde, jeg kunne mærke, menneskeheden havde brug for at forstå. Der fandtes alle disse lag af fortid omkring mig: En tomat voksede i et ødelagt bildæk. Et radioaktivt fingeraftryk på et stykke papir. En uddød alge i en sø. Indimellem fik jeg fornemmelsen af, at jeg kunne mærke dem danse eller kante sig rundt mellem hinanden, på en måde, der fik mig til at stoppe alle gøremål, smide opvaskebørsten, kassere en tanke og formulere en helt anden, undre mig over, om det jeg var i gang med, førte det rigtige sted hen, om det behøvede skubbe mig fremad, om det i stedet kunne skubbe mig baglæns, rundt i cirkler, skævt opad, ind, ned, ind i en puppe og ud af en ham, om jeg kunne bruge tusind år på én bevægelse. Jeg skræbde mosset af mine balder. Jeg lagde et lille stykke på min tunge. Min krop var som cement. Min voluminøse røv trak mig ned mod jorden: Jeg kunne mærke forrådnelsesprocesserne under mig, smuldrende gamle bækkenknogler, biller, der sov i potteskår, oliens rumlen. Jeg kunne mærke maskinerne i gang med at udvinde olien, en rysten fra processerne, der forvandlede olien til diesel og til plastic. Det er længe siden. Eller også er det lige sket. I hvert fald er jeg nu på min lille farm. I løbet af den sidste time har jeg forsøgt at lægge en melorm på tungen. Herinde betyder travlhed, at jeg bevæger mig. Det betyder opmærksomhed. Fx pludselig at standse op og kigge på mine smukke, akavede møbler: Mine polystyrenfigurer. Når jeg og min art engang er forsvundet fra jorden, vil mine ormædte møbler stå tilbage som hjemsogte skulpturer i fugtige, slimede, vildtvoksende eller golde landskaber. Fremtidsvæsner vil kravle rundt på de arkæologiske objekter. I fremtiden vil jeg enten være udryddet, og alting pulse videre, eller jeg vil have foretaget et evolutionært kvantespring for at tilpasse mig den

uddøende planet, jeg vil have ofret en mangfoldighed af arter i dén overhaling, forsvundne påfugle, zebraer og storke. Jeg øver mig i at flytte skummonumenterne uden at forstyrre ormene. Jeg borer en blyant ind det hvide skum, jeg laver huller og danner ord ud af hullerne: Maskine, kop, skovl, seng. Jeg skriver: luksuriøs, betaget, hård, blød, vild, gammel, sær, støvet, nem, kold. Før jeg boede på farmen, da jeg var teenager og havde vokseværk og mine knogler værkede, var jeg så tit sulten, jeg åbnede min mors køleskab og spiste maven af en ko. Jeg spiste låret på en kylling. Min bløde mave er hjemsoget af det grisefedt, jeg har frådet. Jeg spiser en ko, en gris, en kylling og tusind melorme kreperer højtideligt i plasticudryddelsens tjeneste, de lever højst seks måneder, så har de udtjent deres værnepligt. Hvad er det for en morderisk dyrekrop, jeg har?

Jeg orienterer mig efter lugten af skumbold fordøjet og skidt ud som afføring og skumbold fordøjet og skidt ud som afføring og igen spist og igen skidt ud som afføring, nu to gange gennem ormens indre maskine, på vej til at ryge tredje gang gennem ormemaskinen og blive endnu mørkere. En knogle fremad. Et bækken mod højre. Her i min lille farm ville jeg ønske, der lå et kranium oveni en bunke lort, et klassisk kranium fra et vestligt oliemaleri, en homo sapiens, at øjenhulerne blev fyldt ud med orme i sindssyge flokke, der sultent og kravlende gnavede i kødtrevlerne derinde. Jeg ville se på kraniet og blive beroliget som menneske, måske ville en blød moraliserende stemme messe for mig, at døden er i vente. Foran mig er intet kranium, kun mit eget, under kød og nerver, og jeg kan ikke lægge mig til at dø, for jeg skal passe min farm, selvom jeg lagde mig til at dø for at frembringe den pirrende koreografi orme-gennem-øjnehuler ville min bevidsthed være borte, hvor end den ville være sevet hen, og mine begærlige øjne forvandlet til levende, lilla og brune kugler. I stedet for at føle ophidselse over ét morbiddt scenarie, som er velkendt for en vestlig, hvid og relativt opmærksom bevidsthed som min, er jeg nødt til at genlære utallige former for nysgerrighed. Sådan overlever jeg. Ormene er uendeligt søde ved mig. Jeg er sød ved dem. De bevæger sig bag mig. Omfavner mine fødder bagfra. Bider i mig. Jeg hævder ikke, at jeg kender dem. Jeg prøver ikke at gøre dem til mine. Jeg siger ikke 'lille ven', 'skat'. Jeg siger puppe, larve, voksen, puppe, larve, voksen, det bliver til en rytme, en sang om fællesskab. Melormene elsker at snakke polystyren, der hver dag bliver til en trillion plastickopper; polyethylen og polypropylen og luftige p-poser flagrer i luften over klodens grusgrave, en trillion gule, blå, røde og gennemsigtige plasticfugle flagrer rundt som affald. Tilbage til villavejene eller boligblokkene, tilbage til barndommen: Jeg var måske fem år, måske syv år eller ti. Der var flamingo rundt om legetøjet i de store

papkasser i de store glimtende gaver under juletræet, jeg flåede legetøjet ud af papkasserne, små hvide korn føg til alle sider, sne, et skumbad, åh, en Barbiebil, en skraldebil, en trompet. Min mor eller min far eller min tante bar det hvide plastic ud, hvor blev det af? Villavejenes hvide magelighed. Stakitterne. De stakitter, der også kan bebrejdes. Jeg er vred på dem. Jeg er vred på dem, fordi de skjuler forbruget, der nedbryder den åh så smukke natur, selvom jeg ikke længere kan placere dette åh så smukke, hvor er det lige præcist, i de opløste blade, i ormenes lortefest, i mine indvolde? Hvem er de middelmådige borgere, der forsvare stakitterne? Er det mig, der er den middelmådige borger, der forsvare stakitterne? Jeg er fuld af selvløse, men jeg giver ikke op. Borgerne på villavejen eller i boligblokken drømmer om ferie, lad os rejse, lad os tage af sted! Nej ikke ud i naturen, lad os ikke tage ud i naturen, lad os tage til byen. Nej en cruise. Nej en tropisk ø. Nej en plasticø. Læg dig her. På ryggen skat. Ned i mikropartiklerne. Din krop laver et aftryk i plasticsengen. Tilbage til årsagen til, at jeg er på min lille farm, og ikke sover tusindårssøvn på en ø af mikroplastic. En vild og doven variant af fremgang. Vi kan ikke genkende idéen om udvikling, alting bevæger sig forfærdeligt klodset rundt i enhver forvandling, er tempoet blevet sænket eller er dramaet afskaffet, kunne vi prøve at forestille os et andet, uddramatisk drama? Jeg forestiller mig, at min ryggrad er ved at smelte. Voks, gummi, knoglevæske. Jeg forestiller mig at skubbe mig selv fremad over gulvet, at ormene hjælper mig og skubber på min røv, at de rutscher ned af mine arme. Jeg tager en kniv, den er sløj. Bladet rører min håndflade. Hvis jeg i dette øjeblik skærer alle mine fingre af, hvis mine afskårne fingres ender heler, og fingerstykkerne vrikker selvsikkert rundt mellem tæerne på mig, en fingerblomme i hver ende, så vil deres bløde berøring kun være en af de hundredvis af mærkelige stimulanser og handlinger, melormenes kriblende tilstedeværelse minder mig om. Der findes ikke et miljø her i farmens landskab. Jeg har ikke noget navn for det her rum. Under en enkelt melorms krop er der ikke et vakuum. Under kroppen er brun, sort, hård afføring. Ormene har spist deres egen lort et utal af gange, nu er lorten sortere end ibenholt. Der er intet rum, der ikke fyldes op af luft og af lort. Der er kun de ting, der er. De væsner. Som barn ville jeg så gerne transformere. Jeg havde portaler. Jeg havde en bror, en søster, mange brødre og mange søstre, udvækster, spøgelser, og vi gik gennem portalerne. Vi forvandlede os straks og fik ny hud, vi glimtede og så hinanden an og opgraderede vores leg. En kentaur er halvt mand, halvt tyr, siger jeg. En enhjørning er halvt hest og halvt elfenben, siger min lillebror. En cyaniderik er en fjerdedel cyanid og en ottendedel skiderik, siger min lillesøster. En myrefantille er en tredjedel myre, en tredjedel elefant, en tredjedel

bille, siger en lille sø af vand på trægulvet. Gå gennem portalerne igen og igen, siger en stemme, og du består af så mange organismer, at ingen kan holde styr på dig længere. Så smider du en ham, så smider du en mere. På gulvet i bryggerset lå mit og mine søskendes udklædningstøj, de saftige blondeskørter, korsetterne, maskerne, brynjerne og superhelte dragterne. Vores tynde, androgyne kroppe blev til bag de dragter. På gulvet i min farms lille menneskehus ligger ét styk voksen menneskehud, grålig, tynd og gennemsigtig, plastisk, tør og intetsigende. Sådan et antiklimaks, sådan en skuffelse, men så forunderligt. Jeg lader fingrene glide ned over mine arme. Jeg kan mærke det rillede og saftige. Jeg stikker fingrene ind i mine øjenhuler, jeg kan mærke, at øjnene sidder langt inde, og selvom jeg ikke kan se mig i spejlet, for her er ingen spejle, og jeg har heller ingen idé om, hvad et spejl er, er jeg overbevist om, at mine øjne er sorte og gule. Jeg har ingen øjenbryn, jeg er sulten, jeg ser en snemand for mig, tre hvide kugler stablet oven på hinanden, jeg tror ikke, jeg har tænder, men jeg er våd, helt drivende våd. Hvis du beslutter dig for at gå herind og tilbringe tid sammen med mig, vil du ligesom jeg være i bloom exploration, bloom-tyngde, bloom-masse, ustyrlig frodighed. Bloom-loop, mit blomstrende bloom i knoglemarven og knoglernes bevægelser, de bøjes, vrides, kalken står op i støvskyer. Mosset interesserede sig én dag på en tilfældig kirkegård for at min krop ingen tid havde i sig, melormene handlede mere end de interesserede sig, de hengav sig. Ormenes hidsige tilstedeværelse, jeg elsker dem fordi de spoler alting tilbage, men stadig ind i en fremtid, de vender mig på vrangen i bloomexploration. Bloom mig op. I et slags krumt, sidelæns drej griber mine flossede arme et stålgreb, begynder at muge, skovle ormenes klæge lortemasse til side, lad os skrabe al den indtørrede lort af gulvet, lad os ordne, lad os så, lad os pløje, lad os plukke, lad os tage de små pupper og holde dem op mod lyset og se det rillede skind svaje, de brister. Spørgsmålet er, hvilken form, min krop nu har taget, om min krop gjorde det selv, eller om den her strækken og hiven og udvidelse og sammentrækning og forlængelse af mine lemmer, mit torso, mit hoved, blev påført mig udefra. Jeg er en glansfuld, glimtende knude. Jeg er en gammeldags discokugle fra et børneværelse. Jeg er en slags muskel eller en bleg pumpe, der trækker rytmer ind i sig. Jeg er en nyt ritual for fællesskabet. Jeg er levende nok til at tage mig af melormene. Jeg ynder at være deres slave, at være den ene, der underkaster mig de mange. Akkurat som edderkopper, som hvis de organiserede sig, kunne spise alle jordens mennesker på ganske kort tid, vil melormene, mine darlings, mine makkere, måske også en dag æde mig. De rummer den dobbelthed: En trussel for menneskeden + tusind små frelsere. Jeg er helt slap og modstandsdygtig. At sige

til dem: Jeg er i forvandling! Jeg betragter mig selv som én af jer! - hjælper ikke. Men jeg betragter heller ikke mig selv som én af dem! Jeg er både skyldig og uskyldig, jeg er både villavejens tropsfører, flamingopakkernes forsvarer, CO2-udledningens evige betragter, impliceret i min egen og alle andres død, bevidst og ubevidst om min rolle. Jeg er både den ondsksfulde udbytter og den salige asket, jeg er en rygrad og en ven, et ben, der kæmper mod tyngdekraften, jeg er en fornemmelse af arbejde og en baglæns vækst. Nu åbner jeg min efterhånden ormeagtige mund og fortæller i et for dig fremmed ormesprog om min lille farm.